

Sovětské válečné zločiny za II. světové války

 svobodny-svet.cz/sovetske-valecne-zlociny-za-ii-svetove-valky

9. září 2023

JAN ZIEGLER

O zvěrstvech nacistů toho bylo napsáno hodně a nikdo rozumný je nezpochybňuje. Ovšem brutální násilí komunistů a jejich ozbrojených složek si s nimi v mnoha případech nezdalo. O tom je třeba také mluvit.

Zločiny nacistického Německa jsou známé, a je zbytečné o nich psát. Jenomže srovnatelných válečných zvěrstev se dopouštěl i Sovětský svaz a jeho ozbrojené složky včetně Rudé armády. Navíc ty mají v mnoha případech svůj počátek ještě před začátkem II. světové války. V Polsku a v Pobaltí začaly už před červnem 1941 masové deportace statisíců civilistů do sibiřských gulagů, které si s transporty Židů do vyhlazovacích lágrů nijak nezdaly.

Na Sověty dobytém území východního Polska v roce 1939 docházelo k obrovským zvěrstvům. V sovětských věznicích bývalo běžné mučení, které mělo podobu hodně drastických forem. Například ve městě Bóbrka mučitelé polévali vězně vařící vodou, v

Peremyšlany uřezali nebohým obětem genitálie, nosy, uši i prsty a vydlobali jim oči. Sociolog Tadeusz Piotrowski ve své studii doložil, že v letech 1939–41 bylo z oblastí bývalého východního Polska deportováno téměř 1,5 milionů obyvatel. Tyto deportace se vyznačovaly nelidskými podmínkami. V dobytčácích namačkaní vězni se po dlouhé týdny trmáceli na Sibiř téměř bez jídla a pití. Je jasné, že v takových poměrech mnoho z nich zemřelo ještě před cílovou stanicí. Téměř dvě třetiny deportovaných tvořili Poláci a necelou desetinu tedy zhruba 150 000 Židé. Sovětští komunisté maskovali svůj antisemitismus třídním bojem. Jen malá část těchto zotročených lidí válku přežila. Odhaduje se, že minimálně půl milionu z nich v nelidských podmínkách zahynulo.

Navíc nebyl jenom onen proslulý Katyňský masakr, při kterém Sověti v roce 1940 postříleli přes 20 tisíc polských důstojníků. Minimálně třetina z 320 000 polských válečných zajatců, kteří na podzim padli do zajetí Rudé armády, byla zavražděna. Asi 35 000 politických vězňů bylo zabito v Sověty okupovaném Polsku krátce po útoku Německa na SSSR.

Krutost bolševiků doložila například i Litevka Malvina Pranaitieneová. *„Rodiny roztrhali od sebe, děti byly odvedeny od rodičů. Spolu s dalšími ženami jsem cestovala v přečpaném dobytčáku, kde bylo pouze jedno vědro na tělesnou potřebu, pitná voda žádná. K jídlu jsme nedostávaly nic.“*

Po začátku války je odvedli z vlaku a zavřeli do nějakého lágru, kde ležely na betonové podlaze zesláblé bez jídla a nakonec se nemohly ani hýbat. Nelze se tedy divit, že ony ženy 29. června uvítaly německé vojáky jako osvoboditele. Nutno říct, že Němci -vojáci Wehrmachtu se k nim zachovali lidsky, dali jim najíst a nechali je prohlédnout a ošetřit lékařem.

V litevském Panevežysu rudoarmějci zavraždili lékaře a personál v místní nemocnici, zdravotní sestra Zinaida Kanevičiene byla znásilněna a umučena. Stalo se 26. června 1941. Nejedná se však o

ojedinělý případ masakrování zdravotnického personálu v pobaltských nemocnicích. Kromě nich se obětí sovětského zabíjení staly i desítky dělníků z místních továren.

Bolševičtí násilníci dokonce vraždili i děti na táboře. V

Rainaiském lese našli místní obyvatelé po jejich odchodu 76 mrtvol mladých chlapců – skautů. Dvě těla měla z úst vytržené jazyky, u čtyř pak chyběly vyrvané genitálie. Třem z těl někdo z katů vložil penis do úst. Řad těl měla deformované nosy, roztráštěné hlavy a rozdrčené čelisti. Chlapci byli postříleni typicky bolševickým způsobem – kulkou do týlu. Jeden hoch měl zatlučený dřevěný kolík do oka.

Ve věznici Kretinze po sobě komunistické stvůry nechaly mučící kůl. Vězeň byl k němu přivázán ocelovým lanem, pálen, natírán kyselinou solnou, bylo mu uřezáno pohlaví a vypíchnány oči.

Rudí zločinci tak v první dny války brutálně pozabíjeli na tisíce Pobaltů. Násilí zmíněné z Litvy se nevyhnulo ani zbývajícím pobaltským státům Lotyšsku a Estonsku.

Jen pro srovnání, v Estonsku se obětí stalinských represí stalo během jednoho roku na 60 tisíc obyvatel ze zhruba milionového národa. V tehdejší Československu se zhruba deseti milionů Čechů a Slováků zahynulo v letech 1939 až 1945 360 tisíc lidí. V poměru k počtu obyvatel tak Estonců navíc během jediného roku zahynulo víc než Čechů a Slováků.

V celém Pobaltí nacházeli postupující němečtí vojáci jasné důkazy sovětského řádění – zvěsky umučené Litevce, Estonce a Lotyše, kterým sovětské katy uřezávali, genitálie a uši, vypíchnávali oči, vytrhávali nehty, pálili kůži apod. Tisíce Ukrajinců byly bestiálně ubity ve Lvově a dalších městech.

Otřesná svědectví vydalo Lvovské vězení sovětské komunistické policie NKVD v červnu 1941 po obsazení města německou armádou. Všude byly stovky mrtvol politických vězňů zavražděných rudými vrahy před útekem z města. Například v prvním patře lidé

objevili ukřižovaného kněze s v vyrytým křížkem na čele a nápisem Kristus Tě má zachránit. Ukrajinka I. Loješová šla do vězení hledat svoji matku a hned v první cele spatřila desítky zohavených mrtvol, mezi nimi ženu s uříznutými prsy a druhou těhotnou s rozpáraným břichem s visící mrtvolkou nenarozeného dítěte. Mrtvoly všech žen vykazovaly znaky brutálního sexuálního násilí.

Sovětský svaz také nebyl signatářem Ženevské konvence a dalších smluv o zacházení s válečnými zajatci a dokonce odmítl nabídku hitlerovského Německa, že se obě strany budou těmito úmluvami řídit. Existují rovněž doložené případy, kdy sovětští vojáci útočili na německá zdravotnická zařízení jasně označená červeným křížem a zabíjeli jejich pacienty. Masakrování sovětských zajatců ze strany Němců bylo neomluvitelné, jenomže podobných zvěrstev se dopouštěla i Rudá armáda. Například hned 23. června 1941, tedy dva dny po německém vpádu do SSSR našli polní kněží 217. německé pěší divize v Litvě dva mrtvé německé vojáky. Jejich těla byla silně zohavena. Jeden z nich utrpěl zranění na stehně a mimoto měl rozbodanou hrud' bajonetem. Druhý voják měl zranění na hlavě, vyražené obě oči a zcela rozbitý nos. V červenci pak bylo nedaleko litevského města Kernarava nalezeno 14 bestiálně ubitých příslušníků 253. německé pěší divize. Někteří byli umláceni lopatami, jiní ubodáni bajonety.

Sověti se dopouštěli válečných zločinů i později na tzv. osvobozeném tedy spíše dobytém území a to především v Polsku. Tak přímo 8. května v roce 1945, kdy některé země slaví den osvobození od nacismu, vypálily jednotky NKVD vesnici Kurylówku v jihovýchodním Polsku a zavraždili přitom osm lidí. Byla to odvěta za to, že den předtím tam vlastenci z polské Armiji Krajowej (zemská armáda) porazili její oddíly a zabili přitom několik desítek rudých zločinců. Vypálených vesnic ze strany sovětských komunistických band bylo v Polsku více. Ano, i nacisté vypalovali v Polsku vesnice a je tedy patrné, že nacisté a komunisté patří ke srovnatelným zločineckým gangům.

Zdroje:

Norman Davies, Polsko, dějiny národa ve střední Evropě.
nakladatelství Prostor, Praha 2003

Jan Beneš, Zločin genocidy. Litva v drtivém obětí velkého bratra
SSSR, nakladatelství Votobia, Praha 2001

Stalin a Evropa, Timothy Snyder, Ray Brandon, Past Production,
s.r.o. Polanka nad Odrou 2019

Petr Kubík, Rudé Stíny: Sovětské válečné zločiny 1941-1945,
nakladatelství Mladá Fronta, Praha 2003

Luboš Švec, Dějiny pobaltských zemí, Nakladatelství Lidové Noviny,
Praha 1996

| [Jan Ziegler](#)

■ ■ ■ ■ ■ (3 votes, average: **5,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím [pravidla diskuze](#).

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

